

Rapport från Teater Albatross turné till Kongo och Rwanda 5-20 juni 2010

I samband med att Kongo (DRK) i juni 2010 firade 50 år av självständighet, gästspelade Teater Albatross föreställningen KONGO på en rad olika orter i Kongo: Kinshasa, Bukawu, Goma - och i Rwanda: Kigali och Butare!

Här nedan kan du läsa mer om hur det gick för Robert Jakobsson (regissör/skådespelare), Carl Johan Kilborn (skådespelare), Johanna Tjernström (översättare/tekniker/Rwanda-expert) och Peter Bengtsson (filmare/tekniker) under resans gång!

Lördag 5 till måndag 7 juni

Turnén till Kongo började med lång övertalning av personalen på flygplatsen. Våra många, stora och tunga trälador ställde till vissa problem; vikten och mängden bagage var en stötesten. Hur som helst kom vi med och allt var frid och fröjd tills vi anlände till Kinshasas flygplats. Där fick vi först veta att vårt bagage fastnat i Bryssel, och efter några timmars dealande visade det sig att de förväxlats med vapenlådor! Ingen hade vågat öppna våra lådor, inte ens röra dem.

Efter många om och med befann vi oss till sist på Kinshasas gator på väg till vårt hotell. Den första dagen avslutades med en kall öl på gatan granne med en begravning som spelade armé-jazz hela natten för den döde.

Dagen efter (söndag) visade det sig att vi skulle spela, vilket vi inte hade en aning om. Efter att väntat på frukost i 2,5 timmar började vi förbereda kvällens utomhusgig. Det visade sig att det fanns lite ljus vi kunde låna och använda med vårt eget. En dimmer och ett mycket mystiskt hemmagjort ljusbord, massor med tvinnade sladdar fram och tillbaka, en kongolesisk elektriker och jag (Peter Bengtsson) som inte kan franska.

Länge verkade det som om ström aldrig skulle komma, men plötsligt sa lös det lite och vi var alla mycket glada. Det började mörkna och klockan slog 18 - vilket skulle betyda att föreställningen skulle börja - men publiken hade inte riktigt kommit ännu. Detta passade oss utmärkt för nu när vi kunde se videoprojektorns bild visade det sig att den hade blivit ohjälpligt oskarp, gått sönder på vägen helt enkelt. Detta innebar att vi var utan översättning och modet sjönk. Men plötsligt dök någon upp med en ny projektor som vi kunde låna. Det finns knappt några kontaktuttag men de fixar fram en projektor!

Klockan slog 19 och en timme efter utsatt tid började vi föreställningen. När skådespelarna antror scenen visar det sig att Roberts skärp forsvunnit. Han lånar av två olika personer i publiken men inget passar - återstår att köra utan skärp helt enkelt.

Föreställningen gick utmärkt och blev stor succé. De cirka hundra i publiken var överlyckliga - och såklart vi också! Därefter nedriggning i mörkret: inget glömt men allt på fel ställe.

På måndagen inleddes samarbete med två teatrar i Kinshasa - Theatre Marabout och CANACU. Det kan bli frågan om någon slags film eller pjäs, eller bade och. Kanske blir det en stor turné i Europa och Afrika. Inget är hugget i sten ännu men väl skrivet i sand, vilket ju inte är det sämsta!

Over and out!

Peter Bengtsson, i Kongo, 7 juni 2010

Tisdag 8 till onsdag 9 juni

Två ytterligare dagar har gått och det händer konstiga saker hela tiden. Igår spelade vi på en 50-talsteater som belgarna byggde strax innan deras kolonialvälde tog slut. Mycket lik svenska teatrar från samma tid. Helt orenoverad, allt var som när belgarna lämnade Kongo, fast 50 år senare.

Dagen har mest spenderats åt att skaffa pengar. Vi har åkt runt i Kinshasa i galen fart - ofta i mötande fil eller på en slags kombinerad trottoar, marknadsplats och körbana som finns bredvid en och annan väg. Chaufförerna tar varje chans att vinna en sekund, som om tiden gällde livet, men plötsligt stannar han och börjar laga stereon. Alltså: det är bråttom men man måste ha musik.

Pengar var det, vi är kanske den enda teatergrupp på turné som inte har slantar så det räcker. Efter en massa försök på olika ställen hittade vi till slut en trevlig bankman som med några enkla knapptryckningar kunde ta ut 2000 dollar till oss, så vi har till hotell, båt, taxi och allt annat som gör livet värt att leva.

Igår (tisdag) skulle det köpas flygbiljett och även då var det problem med slantarna. Det slutade med att Johanna efter många om och men fick ta ut en mycket stor summa till våra super-dyra flygbiljetter till Goma på Roberts kort genom att lova att hon var en kompis, som enda säkerhet.

Vi lyckades, ganska intermezzo-fritt, checka in vårt bagage inför morgondagens flygning. Dock insåg vi försent att anledningen till att alla tejpade sina väskor fulla med brun tejp nog var en stöldskyddsåtgärd snarare än något annat. Nu är vårt bagage (otejpat) och våra stora vapenlådeliknande lådor på väg till Goma. Skall bli spännande att se om allt kommer fram.

Skepp ohoj, land i sikte!

Peter Bengtsson, från Kongo, 10 juni 2010.

Torsdag 10 juni

Efter alla finansaffärer senast hamnade Robert och Johanna på en marknad där de genast inhandlade diverse fantastiska frukter och grönsaker men även lite otippat mycket små räkor med skal på och en slags svarta torkade larver som inte var så goda.

Vi inledde ett kalasande och plötsligt fylldes gatan med fotbollsspelare och ett slags uppvärmning inför Fotbolls-VM började. Med avbrott för en och annan bil som kom åkande på gatan gick matchen mycket bra.

En stund senare var det dags för oss att åka till en slags dansuppsättning som scenskolan gav. Det var en festival på konsthögskolans område. Största behållningen var nog de manliga dansarnas nakna ryggar som var otroligt vackra.

På väg tillbaka visade det sig att "grabbarna grus" som jobbar på hotellet (personalen har varit ett gäng unga grabbar som helst vill kolla på platt-TV på hög volym och röka i restaurangen) ville bjuda oss på en speciellt fantastisk kväll. Det var hela tiden lite oklart exakt vad som ingick i denna fantastiska utekväll och i och med att vi skulle upp klockan 5 för att hinna med ett flyg var vi lite skeptiska, men OK.

Vi var superhungeriga och kom till ett slags diskotek fyllt med plastbord. Vi blev placerade vid ett bord mycket nära en gigantisk högtalare. Efter en ganska lång stund kom varsin öl samtidigt som diskjockeyn började skrika "Jesus skall dansa" (till saken hör att eftersom vi är de enda vita i Lemba, ett område med ca 800 000 svarta, har jag kallats Jesus av ungefär alla.) Dans fick det bli, ganska mycket, plötsligt dansade alla, det blev liksom en dans-restaurang. Ett otroligt afrikanskt drag och alla vräkte loss för fullt.

Sedan väntade vi i evigheter på mat. När den väl kom så visade det sig att restaurangen som vi var på inte alls var någon restaurang utan att maten köptes i ett hål i väggen utanför och levererades i en påse. Något omtumlade gick vi hem med kött i en påse och kände oss glada. Vi sa farväl till alla vi träffat i Kinshasa och förberedde oss att dra vidare österut.

Kl 05.00 ringde väckarklockan och det var dags att gå upp. Tämligen intermezzo-fritt de första tre minuterna, men sen visade det sig att grinden var låst, så vi kunde inte komma ut från hotellet. Vi fick klättra över grinden för att sen vänta på vår taxi som var en timme sen.

Hur som helst har vi landat i Goma, en mycket viktig stad i den kongolesiska historien. Här och häromkring har Afrikas världskrig utspelas, efterspelen efter Rwanda-massakern och mycket annat. Våra "vapenlådor" gick otroligt nog genom tullen väldigt smärtfritt - alla problem vi tänkte att denna flygtur skulle innebära uteblev.

Nu är vi här i en av de mest kontrastrika städerna på jorden. Så sent som våren 2008 verkade det som om N'kundas gerilla skulle ta över staden men sen gjorde plötsligt Rwanda och Kongo gemensam sak (vilket de absolut inte gjort innan) och plötsligt var gerillan utrotad och N'kunda blev fängslad. Det återstår andra milisgrupper i områden kring Goma men nu är det alltså inget krig.

Vi har alltså kommit hit, åkt lite bil på roddiga vägarna, där mycket koltan och pengar passerar. Många fina bilar och hus men inget vägnät och rikedomarna sipprar inte ut till alla.

Vi bor på ett fint hotell och kan blicka ut över den vackra Kivu-sjön. En mil från oss ligger en fantastisk nationalpark och gränsen till Rwanda är bara 500 meter bort. Samtidigt finns Hutu-milis inom en timmes radie.

I morgon (fredag 11 juni) skall vi spela pjäsen KONGO för 400 studenter i samma lokal som fredsavtalet 2008 skrevs under i. Otroligt otroligt kan man säga. Vi känner oss påverkade av stundens allvar.

Allt för nu.

Peter Bengtsson, från Goma, 10 juni i herrens år 2010.

Fredag 11 juni

Idag har varit ännu en tämligen otrolig dag. Det började såklart med att vi försov oss i och med att det är en timmes tidskillnad mellan Kinshasa och Goma. Ingen visste det utom Robert som visste det men på något vis hoppade över frukosten och som inte tyckte det var konstigt att ingen gick upp.

Efter mycket stress gav vi oss ut på en 50 minuters bilfärd på en väg som mer liknade en knagglig bergssida, fast platt på marken. Robert var extra glad för han hade träffat en man som säljer information till FBI (kanske) och som berättade att det inte var livsfarligt att åka och hälsa på Hutu-milisen som bor i skogarna häromkring. Vi blev alla lite sugna men också aningen rädda.

Man kunde kanske åka och hälsa på men vår organisatör berättade att man även kan råka ut för bakhåll på vägen dit. Milisen här i Goma-trakten är rester av de som begick övergreppen i Rwanda 1994. Nu är de gerilla och

bedriver lite gruvedrift, handlar med koltan med mera. När vi kom fram började vi så sakteliga fråga oss var ljuset och ljudet var. Det visade sig att det var kvar på Roberts rum. Johanna fick sticka och hämta...

Sen började vi rigga för glatta livet. Vi skulle spela i samma lokal som 400 gerillaledare, presidenter och representanter för två år sedan skrev på ett fredsavtal som på något vis innebar slutet för det som kallas Afrikas världskrig (5,5 miljoner döda och en massa elände). Klockan 12.00 var det sagt att pjäsen skulle börja och 11.30

blev det plötsligt så att vi var tvungna att gå att hälsa på rektorn, sedan var det dags för mat - otroligt nog fick vi alltså mat samtidigt som vi borde börjat spela.

När vi kom tillbaka satt publiken och väntade men vi kunde inte börja för någon slags president skall dyka upp. När han kom slutade strömmen såklart att fungera. Nu började det brinna i knutarna för det var något slags Fotbolls-VM-evenemang kl 15.00.

Ett aggregat startade bakom knuten och en och annan omkoppling senare har vi, till de 400 kongolesernas glädje, börjat föreställningen.

Pjäsen blev en stor succé, eftersnacket blev 1,5 timme långt och sedan ville alla fotografera sig med oss, vilket tog ytterligare en bra stund. Vätskebrist och brådska till hamnen där vi skulle köpa båtbiljetter för morgondagens färd gjorde att vi fick dra. Vi hann inte hälsa på milisen och kanske var det lika bra det. FBI-mannen syntes inte till, kanske dyker han upp senare med någon festlig rebell-ledare som vi kan snacka med.

Nu är vi åter i den idylliska hotellträdgården och skall snart äta. Det skall bli gott. Skepp ohoj! från en mycket vacker plats som också är mörkrets hjärta och man fattar ingenting.

Peter Bengtsson i Kongo, 11 juni 2010.

Lördag 12 till måndag 14 juni

Oj, nu har det hänt en massa saker igen. Det började med att vi skulle lämna Goma och det fantastiska hotellet till förmån för Bukawu, en stad som ligger i andra änden på den otroligt vackra Kivusjön.

Till vår stora glädje blev färdmedlet båt, vi kom inte för sent och allt var bra, tills en man kom och tog våra pass och biljetter för att sedan försvinna en mycket lång stund. Till och med Clotilde, vår ypperliga organisator, började bli märkbart orolig när kapten skrek "skepp ohoj" och vi fortfarande var papperslösa. Men det ordnades såklart och ombord vi klev.

Skeppet hade en kraftfull dieselmotor och Robert klättrade genast ner i maskinrummet för att inspektera samtidigt som han berättade rövarhistorier om sin pappas båt, men det var svårt att höra vad han sa i det öronbedövande oljudet. Det fanns en liten motor för ström och en stor för fart på denna fantastiska skuta. När det sedan var dags att gå in hittade Robert en stege som ledde upp en liten plats precis bredvid skorstenen där han satte sig, tills upprörda matrosar kom och beordrade alla man på sina platser.

Vi åkte ut på kanske den vackraste båttur jag någonsin varit med om. Runt Kivusjön ligger berg, kullar, fantastiska träd och en och annan åker. Vi blev alla lite smått heliga och mycket glada. Undertecknad och Carl Johan hamnade till slut i en soffa under Afrikas sol där vi halvsovande med vinden fläktande låg till en av oss blev ganska mycket röd (själv hade jag solkräm).

Det finns en historia om Carl Johan som ännu inte blivit berättad: Han har varit lite sjuk och innan spelningen i Goma var det lite segt, men han reste sig och spelade teater som en tok och fördrev på så sätt delar av sin sjukdom, i alla fall ett tag. En slags kulturell kämpainsats med stor publik kan man säga.

Vi bor hemma hos Clotildes föräldrar, i Bukawu. Pappan är en go' Ingvar Oldsberg-typ och de har ett stort hus precis vid vattnet. 500 meter bort ligger gränsen till Rwanda, man kan se den över vattnet. Allt är mycket bra och vi får massor med mat.

Vi spelade vår fjärde föreställning idag (måndag). Lokalen tillhörde katolska kyrkans och var prima. Fem minuter innan vi skulle börja hade bara sju personer kommit så vi beslöt oss att vänta lite. Plötsligt dök stadens alla prominenter upp och det blev tämligen fullt, kanske närmare 200 personer, bestående av en slags Bukawisk överklass och studenter.

Föreställningen gick mycket bra. Robert dansade bland publiken och pjäsen blev mycket uppskattad. Efteråt var det dags för diskussion och alla höll fantastiska tal. Det blev en slags "hur skall vi nu göra med Kongos framtid"-diskussion som kändes mycket bra. Några tyckte somliga ting i pjäsen var märkliga, vissa ironiska partier verkar ha missuppfattats på grund av kulturkrockar och språkförbistring.

Vi riggade vi ner och blev samtidigt lite antastade av ett gäng mystiska grabbar som varit fulla eller så stora delar av dagen. De blev inlåsta i all välmening av en vaktmästare i ett betongrum fullt med mygg och sedan hemkörda.

Nu har vi ätit igen, först hungriga sedan mycket mätta. Hela gruppen är ganska slitna på grund av de alla de tusen olika intrycken, de tidiga morgnarna och delvis på grund av Primus, Kongos öl som smakar mycket likt Carlsberg.

Imorgon (tisdag) bär det av till Rwanda och den näst största staden i landet: Butare (lär vara stor som en gata). Där skall vi träffa ATOME, den mest kända skådisen i hela Rwanda sägs det. Skall bli kul att träffa honom, hoppas vi.

Skepp ohoj! säger jag utmattat och nu strax innan 21.00 är det läggdags.

Peter Bengtsson i Kongo, 14 juni 2010.

Tisdag 15 till onsdag 16 juni

Kära ni som läser det här. Inte helt oväntat har en och annan märklighet inträffat nu igen.

Vi befann oss i Bukawu i Kongo, hemma hos Gerard och hans fru. Nu är vi någon helt annanstans som på många sätt är mycket väsensskilt från det kaosartade och pulserande Kongo vi lämnat. Sådär gick det till:

Vi åkte till gränsen mellan Kongo och Rwanda efter ett nödstopp på ett internetcafé. Robert blev plötsligt säker på att han tappat sitt pass, men hittade det i "passfickan" på datorväskan. Vi skulle skriva på lite papper i gränsövergången, Robert tog på en nymålad vägg vilket ledde till stor uppståndelse och att mycken Afrikansk t-sprit plockades fram. Vi kom fram till tulldelen och fick vänta jättelänge, öppna lådor med mera. Allt var som vanligt.

Det är cirka 3,5 timmars bilfärd genom bergen från Bukawu i Kongo till Butare i Rwanda. Vi hade tänkt ta en vanlig buss men de hade slutat gå för dagen och vårt ganska digra bagage fyller en minibuss så det kanske inte hade gått. Jag och Johanna åkte med bagaget och en chaufför som inte pratade något annat än Swahili. Konversationen blev korthuggen: "Vad heter du?" (på franska) - "Uff". "How are you?" - "Gruff". Johanna hade någon slags Swahili-parlör som hon gjorde när hon var i Rwanda förra gången och plötsligt kunde vi säga både "hej" och "hur är läget".

Bilresan tog oss genom otroliga scenerier. Vackert och så otroligt vackert igen och sen in i en nationalpark, träffa babianer och andra apor, samt en gorilla i kostym. Varje sväng en otrolig utsikt. Hela tiden vackert. Det enda som bekymrade oss var att vi bara hade en dollar med oss och började bli mycket hungriga. Alla slantar var såklart i den andra bilen som vi inte

sett röken av på länge. När svältkänslorna blev för stora stannade vi och köpte ganska äcklig och torr majs utan smör och salt - aldrig har ganska äcklig majs varit så gott.

Den fantastiska resan stoppades ofta av beväpnad militärpolis som nyfiket tittade i vårt bagage. Plötsligt fick vi åka vidare, vi var säkra på att det mutades, men så var det nog inte i alla fall.

Kvällen spenderades på Ibis, ett ganska lyxigt hotell med tämligen västerländsk mat. Robert beställde traditionell Rwandisk mat och fick stekt kött med vitlök och pommes - märkligt, ganska likt hemma.

Rwanda är ett mycket välordnat land. Här finns asfalt överallt, en fungerande statsapparat, inga mutor, mycket uppodlat. Efter folkmordet 1994 har Rwanda gjort en slags kometkarriär bland afrikanska länder. Ordning och reda, påminner på många sätt om Västtyskland efter kriget tänker jag mig. Det finns dock mycket konflikter kvar.

I Kongo är man mycket arg på Rwanda och menar att de bidrar till utsugningen av de Kongolesiska rikedomarna, i form av guld, coltan med mera. Rwanda var också i allra högsta grad inblandat i Afrikas världskrig. I Rwanda är man helt oförstående till att man skulle plundra Kongo. Någonstans i botten ligger den gamla Hutu-Tutsi-konflikten kvar. Rwanda har "avskaffat" dessa klaner men är i praktiken Tutsi-styrt. Man pratar inte om vilket man är och det verkar inte gå helt vattentäta skott mellan de båda. På ett sätt har vi kanske inte sett det sista av det här. Här finns mycket under ytan.

I Butare skulle vi spela på en teater. Mycket spännande. Vi kom dit, till vad som visade sig vara världens största scen. Salongen rymde 1 500 personer plus en balkong och scenen var gigantisk.

Vi började rigga och hade två olika Jean-Pierre till vår hjälp. Det tog lång tid och var lite segt då det var typ 1000 meter till taket och man fick klättra på en slags byggställning för att kunna rikta ljus.

När vi sedan gick på strömmade det in en ganska modig publik på kanske 350 personer. När vi spelat ett tag dök det upp andra, mer huliganartade typer utanför som ville ha bra platser till nästa match som skulle visas på en stor duk på scenen (Brasilien-Nord Korea). De ville så gärna ha bra platser att de försökte bryta sig in. Våra arrangörer låste dörrarna, vilt tumult uppstod och samtidigt spelade vi en pjäs om Kongos historia. På ett konstigt sätt blev det en bra spelning, i alla fall helt otrolig. Utanför skreks det, salen och scenen var stor som hela Öresund, och ibland uppstod en tystnad som var fantastisk och texten bar fram - och sen tumult igen.

Carl Johan och Robert gjorde en otrolig insats, återigen en slags maraton-teater. Sen kom vår arrangör, tillika Rwandas enda komiker, ATOME upp på scenen och drog några skämt till allas stora glädje, samtidigt som alla tog plats inför matchen. Det var ett otroligt tryck.

Detta om detta. Vi avslutade dagen med middag och fick ett detaljschema över resterade dagar av vår organisatör Steve. Det verkade mer uppstyrt än någonting annat någonsin och vi är ju mera bra på kaos och ”vi får se hur det blir” när vi är i Afrika.

Land i sikte!

Peter Bengtsson, i Butare, Rwanda 16 juni 2010.

Torsdag 17 till lördag 19 juni

Det börjar dra ihop sig mina vänner. Vi har besökt Kinshasa, Goma, Bukawu, Butare och nu är vi i Rwandas huvudstad Kigali. Här var det tänkt att vi skulle spela två föreställningar men det visade sig att den ena inte kunde bli av, så vi fick helt enkelt nöja oss med en. Den skulle gå av stapeln på Ishu kulturcentrum, det närmaste en scen som finns i stan.

Kigali är en miljonstad belägen otroligt vackert på flertalet kullar med fantastisk utsikt över varandra. Staden ligger i hjärtat av framtidsstaten Rwanda och det byggs som aldrig förr här. På många sätt är det västeuropeiskt. Säkerhetsbältes-tvång, trafikpoliser, rödljus, asfalt och trottoarer. Trafiken är lugnare än i Spanien, nästan som Skottland. Rwanda har som mål att 2020 vara en slags internetstat i Afrika. När vi var i Kongo kändes det löjligt att tänka sig men här är det trådlöst på varje kafé och 3G och allt rätt in i bärbara datorer.

Det går bra för Rwanda, i alla fall på många sätt, dock verkar det vara lite av en diktatur, men kanske med en snäll diktator?! Någonstans inunder finns en slags sorg hos alla här, folkmordet ligger som i allas undermedvetande; man pratar inte om det.

Gruppen har tämligen oväntat gått in i ett slags sångstadie ”acapellum stadium gruppus” kanske det heter grupp-psykologiskt. Vi sjunger massa olika låtar hela natten lång. Jag trummar på knäna som enda komp och alla kan fantastiska låtar som vi sjunger i samtliga tonarter samtidigt till de andra hotellgästernas stora förtjusning (det har visat sig att det är olagligt att låta på natten i Rwanda men det har vi varit lyckligt ovetande om).

Föreställningen var det ja. Det var en schysst scen med mörkläggningmöjlighet och gött ljus som vi hyrde in. Det kom en märklig ljuskille som först var sur och sen blev glad och det hade blivit någon slag märklig missuppfattning med tiden för när vi skulle börja var plötsligt en poesiklubb i lokalen och en ganska pompös gubbe läste dikter i 45 minuter. Sen var det lite snacks och vin, sen var det vi. Det blev mer som en spelning i Sverige: helt koncentrerad publik som skrattade på rätt ställe. Delar av Kigalis kulturelit verkade det vara som var på plats,

och en och annan ambassadanställd. En fantastisk avslutning på denna märkliga turné och en kanonföreställning helt enkelt.

Sedan dess har vi sjungit mer och varit på kalas hemma hos Steven som är vår turnéledare här i Rwanda. Vi har också verkligen lagt till alla klutar vad gäller filmen som vi gör om oss själva. Det kommer att bli en mycket märklig historia, missa inte den. Nu återstår egentligen bara att packa ihop sina grejer och börja dra sig hemåt.

Jag märker att det är lite svårt att avsluta det här inlägget och i och med det turnén. Svårt att sammanfatta. Det klart att till dess att ”vapenlådorna” är incheckade så kan fortfarande allt hända, så kanske blir det ytterliggare en liten story, vi får se. Nu skall vi gå på folkmordsmuséet och checka ut, så det var kanske allt för den här gången.

Tack för att jag fick vara med, det var verkligen fantastiskt.

Peter Bengtsson, i Rwanda, 19 juni 2010.

Lördag 19 till söndag 20 juni

Dra på trissor, just när man trodde att det var slut på äventyren så inleds ett nytt kapitel i historien. Men först något helt annat.

Igår var det dags för oss att lämna Rwanda. Vi skulle bara göra en snabb intervju med ATOME, vår arrangör och en go' kille. Han verkar alltid bo på lyxhotell, så vi, fula, skitiga och elaka som vi var besökte honom för att kaka sista måltiden och prata lite om Rwandas framtid. ATOME och Steve som är vår andra arrangör tyckte det var löjligt när Johanna introducerade idén att vi kanske borde dra till flyget så vi inte skulle komma för sent. Herregud, skall ni sitta och vänta på flygplatsen?

Men så blev det såklart inte som ni säkert förstår. Plötsligt var klockan ändå lite för mycket och Steve skulle gå och hämta bilen, och kom tillbaka en halvtimme senare. Vi började bli tämligen stressade och så även Steve för han började köra bil på avstängda gator och tränga sig fram i bästa Kinshasa-stil.

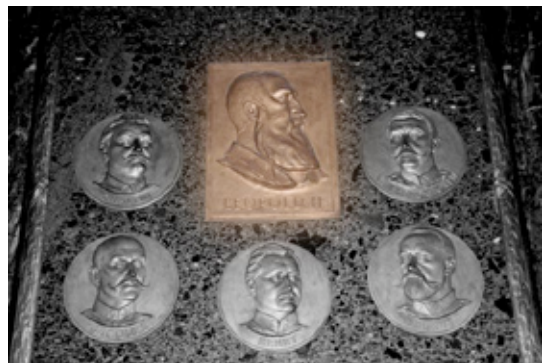
Väl framme vid kulturinstitutet där "vapenlådor" och övrigt bagage var instuvat visade det sig naturligtvis att vaktmästaren slarvat bort nycklen. Alla började skrika och gorma, kanske kunde vi åka utan bagage, kanske missar vi planet, kanske kan man krossa rutan så vi kan få ut våra prylar. Hur som helst var det mycket snart det skulle göras, annars skulle vi komma försent.

Efter 15 minuters ståhej och letande efter tillhyggen att bryta upp dörren med, kom plötsligt vaktmästaren med nyckeln i handen och låste upp! Nu var det bråttom. Jag hamnade i bagagebilen med en dörr som inte riktigt gick att stänga och ett kraftigt biljud så fort vi kom upp i 80.

Men vi hann såklart. Då var det bara att checka in, övertala personalen att vi skulle få ta med våra för många, för stora och för tunga kollin samt handbagage. Robert fick betala lite straffavgift men vi kom ändå iväg.

Nu till det märkliga: Vår mellanlandning var i Belgien, Kongos gamla kolonialmakt och vi hade 10 timmar där. Ingen av oss hade tänkt på det innan, men nu kändes det plötsligt självklart att gå på museum. Vi kollade in en samling museum byggda av afrikaner under Kung Leopold II. Och sedan åkte vi till Afrika-muséet i Leopolds gamla hem.

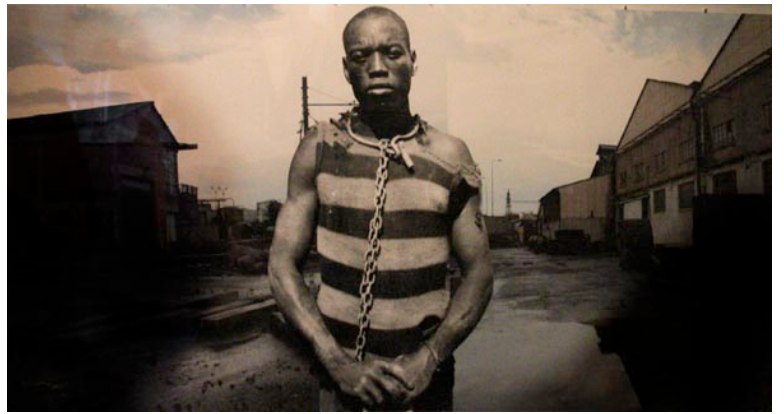
En viktig poäng här är att Leopold II hade Kongo som sin egen privata koloni. Han drev ett fruktansvärt slavvälde och Kongos invånarantal halverades. 1908 reagerade omvärlden och belgiska staten köpte kolonin av Leopold.

Det är detta föreställningen KONGO handlar om. Och nu var vi alltså i Kung Leopold II:s gamla palats som nu är ett Afrika-museum. Cirkeln blev på något märkligt sätt sluten. Trots att det på muséet berättas om kolonialismen och det fanns en utställning om Kongos frigörelse, så finns det ytterst lite information om vilket otroligt skräckvälde det var runt sekelskiftet och absolut inte att mellan 10 och 30 miljoner människor mördades och dog under den perioden.

Nu sitter vi på planet till Göteborg, på väg åter från Mörkrets hjärta (Kongo) där det är fantastiskt och otroligt märkligt - där alla på olika sätt är påverkade av en fruktansvärt blodig historia. Där det ändå finns framåtrörelse,

glädje, grillspett, musik, dans, hårda frasnåfflor på gatan, galen taxi, fantastiska vyer och sjöar, roliga djur, varmt klimat och fantastiska människor.

Kongo och Rwanda - det var verkligen en intressant upplevelse att frontalkrocka med er. Jag lagrar er i det innersta av mitt hjärta och önskar er all lycka och framgång. Hoppas att det är slut på det helt sinnessjuka eländet och blir bättre. Det är ni värda!

Over and out!

Peter Bengtsson

Skickar med några sista bilder från Kongo och Rwanda:

